

פעם אחרת פנה אדמו"ר בעל הלב שמחה זצ"ל לתלמידי הישיבות ואמר להם:

- מפני מה קובעת התורה בפרשת ערכין, שווי זהה מבין חמש ועד בן עשרים? וכי אין הנער שווה יותר בהגיעו למצוות?

- אלא - שלענין חשיבות "הבל פיהם של תינוקות של בית רבן" - נחשבות השנים כאחת, עד הגיעם לגיל עשרים....

(ספר אור זרוע לצדיק חלק ב' עמוד קנא)

דרש הגה"ק רא"ש ענגיל מזליחוב זצ"ל-ה"ד:

הענין של ערכין הכתוב בתורה בפ' בחקותי, שהתורה נתנה קצבה לפי שנים של נערך מבין עשרים שנה עד ששים חמשים שקל כסף, ובנקבה שלושים שקל כסף, מבין חמש עד עשרים, עשרים שקל כסף ובנקבה עשרה שקלים, מבין חודש עד חמש שנים חמשה שקל כסף ובנקבה שלושת שקלים, הענין זה ערכין הוא הקדש אדם, וביאר רבינו שזאת הקדש של צלם אלקים שלו, וכן יכול אדם להקדיש הצלם של חבירו באומר ערך פלוני עלי, והסכום הקצוב בפרשה זו פדיון הקדש זה של צלם אלקים שהקדיש דוקא עם לשון ערך, ערכי עלי או ערך פלוני עלי, ואין זה סתם נדר של מעות אלא הקדש ואח"כ פדיון עכ"ל.

(נהרי אש, לקוטי דבורים אות רכו)

כתב במאסף "עומר" (קובץ ד' ע' 72):

התימנים מייחסים את הנעמת המשנה והתלמוד בנעימה כמנהג קדמון, כדברי רבי יוחנן (מגילה ל"ב ע"א). וידוע שהיו מזמרים את המשנה והתלמוד עד שתקנו גם להם טעמי נגינה, כמו שתקנו לתנ"ך, ונמצא כתב-יד מחלקי התלמוד מסכת ערכין ויש בו הטעמים מונח, פשטא, זקף קטן ואתנחתא וקוים על מלות מלעיל, וזה נכתב לפני קרוב לאלף שנים (עיין דקדוקי סופרים חלק י"א עמ' 19 בהקדמה) ע"כ.

כותב הגר"ש דויטש שליט"א:

עובדא הוי, שהגרי"ז מבריסק זצ"ל שלח לבני ישיבתו שלפני שיתחילו ללמוד מסכת ערכין בעיון הנצרך, שיכינו עצמם בלימוד כל המסכת, ולאחר יומיים שאלם עד היכן כבר הספיקו ללמוד, וכשהשיבו שכעת הם בדרה כ', תמה ואמר: חשבתי שכבר סיימתם את כל המסכת...

(קובץ "חיווק", קובץ ח' ע' תקלה)

